

Sygn. akt I PSK 173/21

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa H. P.
przeciwko S. Spółce Akcyjnej w B.
o rekompensatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 9 listopada 2021 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 15 października 2020 r., sygn. akt XI Pa (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 15 października 2020 r., oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 14 lipca 2020 r., mocą którego zasądzono od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.000 zł tytułem rekompensaty.

W sprawie ustalono, że powódka była małżonką pracownika KWK „W.”, który zmarł w 2000 r. w trakcie trwania stosunku pracy. Powódka pobierała rentę rodzinną.

W ocenie Sądów, w sprawie ma zastosowanie art. 2 i 4 ustawy z dnia 12 października 2017 r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla (Dz.U. z 2017 r., poz. 1971, dalej jako ustawa), ponieważ taki status w rozumieniu ustawy posiadają jedynie jednoosobowe spółki Skarbu

Państwa oraz spółki w którym Skarb Państwa posiada akcje lub udziały. Tym samym brak jest podstaw do uwzględnienia roszczeń powoda o wypłatę świadczenie rekompensacyjnego.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik pozwanego. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne, to jest: (-) czy ustawa przyznaje prawo do świadczenia wszystkim wdowom, czy tylko tym, które są uprawnione do bezpłatnego węgla na podstawie postanowień UZP, porozumień lub innych regulacji obowiązujących w przedsiębiorstwie górniczym; (-) czy przyznanie świadczenia dla wdowy po pracowniku przedsiębiorstwa górniczego, zmarłego w trakcie trwania stosunku pracy, bez oceny regulacji UZP, porozumienia lub innej regulacji jest prawidłowe, czy też warunkiem tego prawa jest dopiero posiadanie prawa na podstawie zakładowych przepisów prawa pracy?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Zgodnie z art. 398² § 2 pkt 2 k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach dotyczących kar porządkowych, świadectwa pracy i roszczeń z tym związanych oraz o deputaty lub ich ekwiwalent. Przedmiotem sporu (a następnie zaskarżenia) w niniejszej sprawie była zasadność roszczenia powódki o zapłatę kwoty 10.000 zł tytułem rekompensaty, czyli *de facto* utraty prawa do bezpłatnego węgla (deputatu). Spór osadzony jest w przepisach ustawy z dnia 12 października 2017 r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla (Dz.U. z 2017 r., poz. 1971). Tak też przedmiot sporu określiły Sady obu instancji w komparycji swoich orzeczeń.

Zdaniem Sądu Najwyższego, określony w takich sposób przedmiot sporu bez wątplenia mieści się w pojęciu „sprawy o deputaty lub ich ekwiwalent”, użytym w art. 398² § 2 pkt 2 k.p.c., a określającym przedmiotowo rodzaje spraw, w których skarga kasacyjna jest niedopuszczalna bez względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 lutego 2007 r., I PK 280/06 oraz z dnia 6 lutego 2020 r., II UK 273/18, Legalis nr 2370767).

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w związku z art. 398² § 1 i § 2 pkt 2 k.p.c. jako niedopuszczalną. O kosztach orzeczono w myśl art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c.